

BİR ANKARALIDAN ANKARA'YI DİNLEMEK “ŞEVKET BÜLENT YAHNİCİ”

Gülden A. Pınarcı
gulden.pınarci@atilim.edu.tr

Ankara Samanpazarlı Şevket Bülent Yahnici, 21. Dönem Ankara Milletvekiliği yapmasının yanı sıra başında Ankara olan çok sayıda dernek, vakıf ve kurumda emeği alan bir Ankara sevdalısı. Ankara'yı öncesi - sonrasıyla dinlemek ve bir Ankaralı gözünden yaşadığımız kente bakabilmek adına kendisiyle samimi bir sohbet gerçekleştirdik.

“Bütün başkentler ilerler ama Ankara maalesef Cumhuriyet'ten bu tarafa geriletelen bir başkent olma özelliğini taşıyor. Bu üzücü bir durum. Nüfusu artıyor ama şişiyor. Her şişme büyüme değildir. Şişkinlik patlar, Ankara da patlıyor. Süratle köylüleşiyor, süratle kötüleşiyor. Yani lafa geldik mi milli mücadeleyi anlatırken “kasabadan şehri doğurduk” deriz. Ama şehri kasabadan beter hale getiriyoruz. Kültür ve sanat manasında maalesef durum bu.”

Öncelikle röportajımızı kabul ettiğiniz için çok teşekkür ediyorum. Biz sizi yakından tanıyoruz. Ama sizi yakından tanımayanlar için Şevket Bülent Yahnici kimdir? Kısaca kendinizden bahseder misiniz?

Öncelikle davetiniz için teşekkür ediyorum. Üniversiteye gelmek, gezmek, görmek özellikle de bu kütüphanenin içindeki Ankara kitaplığını görmek istemişim. Geldik, gördük. Çok da memnun oldum. Gerçekten çok güzel bir kitaplık düzenlenmiş. Ankara üzerine çok iyi bir literatür derlemesi, toplaması yapılmış. Daha da iyi olacağını zannediyorum.

Ankara Samanpazarlıyım. Hayatımda mensubiyetim itibarıyla gurur duyduğum, hep övündüğüm birkaç şey var. Birisi Samanpazarlı olmak, ona ilkokul hayatı da dahildir diyebiliriz. Atatürk İlkokulu, Anafartalar İlkokulu gibi okullar. İkincisi Gazi Liseli olmak. Gazi Lisesi'nde okudum. Gazi Lisesi ile birlikte Hergele Meydanı bizim için çok önemli bir hadise. Her ikisinin müşterehi olmak üzere, Ankara Kalesi içinde büyümüş olmak, Ankara Kalesi'ni solumuş olmak, hayatımın gençliğini oralarda yaşamış olmak benim için çok önemliydi. Hep Ankaralı oldum, hep Ankara'yla gurur duydum. Ankaralı olarak gençliğimden beri Ankara derneklerinde, Ankara'ya ilişkin kültür ve sanat faaliyetlerinde yer almaya çalıştım.

Siyaseti hiçbir zaman için Ankara'ya dönük bir istismar vasıtası olarak da görmedim. Zaten ben Ankaralıyım. Ankaralılık, Ankaracılık kötü bir şey değil diye hep bu işe başladık. Çünkü Ankara'da her ilin “cılığı” var. Erzurumlu “Erzurumculuk” yapar, Karslı “Karslılık” yapar, Trabzonlu “Trabzonluluk” yapar, onlara hiç ilişilmez. Biz Ankaralıyız, Ankaralı olmak lazım, Ankara'ya hizmet lazım, Ankara için bir şeyler yapmak lazım dediğiniz zaman herkes “ya dur” deyip bu yerellikten hoşlanmayan insanlar çıkar. Bunu ömrümüz boyunca kırmaya çalıştık. Ankara Kulübü Derneği'nde yıllarca yöneticilik yaptım. Şimdi onur kurulu başkanım. Ankara Üniversitesi'nin Ankara Araştırmaları Merkezi'nin danışma kurulu üyesiyim. Ankara Kalesi Derneği'ni kurduk. Ankara Kalesi Derneği'nde uzun yıllar faaliyette bulundum. Ankara

Kalesi Derneği başkanlığı yaptım. Kalede festivalleri başlatıp 5-6 tane Ankara Kalesi Festivalini gerçekleştirdik.

Sevda Cenap And Müzik Vakfı'nda uzun yıllar destek kurulu üyeliği yaptım. Yani Ankara'da kültüre ve sanata dönük ne varsa onların içinde yer almaya çalıştım. Mesela Ankara Kültür günleri diye 5 Ekim-13 Ekim arasındaki tarihlerde – 5 Ekim biliyorsunuz Atatürk'ün Ankara hemşehriliğini kabul günüdür, 13 Ekim de Ankara'nın başkent oluş tarihidir- 5-13 Ekim tarihleri arasının Ankara Kültür Günleri olarak kabulü ile bu günlerde çeşitli faaliyetler yapılmasına dönük bir gayretimiz oldu, onu hayata geçirdik. Mesela çok köklü olan bir iş, Ankaralı Ressamlar ve Ankara Resimleri Sergisi'ni hayata geçirdik. Uzun yıllardır yapılmakta olan bir sergiydi, 25. ya da 30'su yapılıyor. Elimizden geldiğince Ankara'da bu tür faaliyetlere destek olmaya çalışıyoruz. Kendim Sabah Gazetesinin Ankara ekinde yazılar yazdım.

Milliyet Ankara'da Ankara röportajlarının yayınlanması için sevgili dostumuz Ali Bey'i ikna edip onu bu yola sevk edip, ayrıca da yüz elli aşan röportaj yaptık. Röportajlar boyunca Ali Bey ile birebir çalışmak, görüşmelerini ayarlamak gibi bir gayret içerisinde olduk. İnşallah onu da bir kitap haline getirmeyi düşünüyoruz. Ankara literatürüne güzel bir kazanç olacağı inancındayım. Bazı şeylerden mutluyum. Uzun yıllar biz bu gayretleri gösterdik. Uzun yıllardır bu gayretlerimiz tepkisiz kaldı. Ama şimdi görüyorum ki geri dönüşü başladı. Ankara Üniversitesi'nde Ankara Araştırma Merkezi kurulması çok faydalı olmuştur. VEKAM Ankara araştırmaları yapıyor. Onlarla işbirliği çerçevesinde yaptığımız çalışmalar var. Ankara Koleksiyoncular Derneği ile işbirliği yapıyoruz, orada danışmanlık yapıyorum. İşbirliğiyle pek çok faaliyet yapılıyor, çok güzel şeyler yapılıyor. Özellikle Ankara Kulübü Derneği'nin başlattığı ve diğer kurum ve kuruluşların da devam ettiği-Gazi Üniversitesi'nde, Başkent Üniversitesi'nde- zaman zaman Atılım Üniversitesi'nde ki 2000 yılında zannediyorum hocalarımızla gelerek "Milli Mücadele Ankarası" konulu toplantıya katıldık. Gazi Üniversitesi'nde çeşitli sempozyumlar, Ankara üzerine çeşitli araştırmalar yapılmaya başlandı. Ankara Kulübü Derneği çok geniş katılımlı, 80 tane bilimadamı, gazeteci, yazar-çizerin katıldığı bir Ankara çalışması yaptı. Bunlar basılacak, literatüre geçecek. İnşallah Ankara Kulübü Derneği bir dergi çıkarmayı düşünüyor. İnşallah Ankara Tarihi Araştırmaları ve Ahilik Araştırmaları Merkezi adı altında bir merkezi oluşturmaya çalışıyoruz. Bütün bunları Ankara ile ilgili faaliyetlerimiz olarak özetleyebilirim.

Şevket Bey, Ankara ile ilgili birçok dernekte kurum ve kuruluşta iziniz var. Bu dernek ve kuruluşlar Ankara'ya sizce ne kazandırdı? Derneklerin kuruluş süreçlerinden, faaliyetlerin biraz bahsedebilir misiniz?

Şimdi siyaset ve kültür, sosyal ve sanat faaliyetleri ilişkisini söyledim. Bu işleri bir kere siyasete bulaştırmamak gerektiğine hep inandım. Ben öyle inanıyorum. Siyaset Ankara'ya, Ankaralılara hizmet ederse sanata ve kültüre dönük olarak Ankara'ya hizmet etmek zorundadır. Yoksa bu işlerden siyaset için bir çıkar elde etmek benim düşünce tarzıma aykırı. Maalesef bunu yapan kuruluşlar, derneklerde görev alan insanlar var. Ben onları da kınamıyorum ama herkes kendi işini yapmalı. Bu anlamda mensubu olduğum Ankara Kulübü Derneği siyaset üstü kalmayı becermiş ve işlerini bu şekilde yürütmüş bir dernektir. Biz Ankara'da Ankara bilinci, Ankaralılık bilinci, Ankara kültürü, Ankara'da kent müşterekliği, kente sahip çıkma müşterekliği oluşturulmasına çalışıyoruz. Bunda eskisine nazaran başarılıyız. Dünlerde hiç netice almıyorduk, sesimiz hiç cevap bulmuyordu. Ama şu anda karşıdan sesler geliyor. En azından mahalli idarelerde Ankara'ya sahip çıkma işini oldukça becerebildiğimizi zannediyorum. Bütün siyasi partilere bakıyorum. İllerde, ilçelerde eskiden bu kadar araştırılmazdı. Ankaralı olma, Ankaralı aday, yerli aday filan gibi. Bizim bu çok büyük bir şeyimiz. Ankara 30 tane milletvekili çıkarır, 1-2 tane Ankaralı çıkmaz. Şimdi bu şehrin Bala'sı, Beypazarı, Nallıhan'ı, Kalecik'i, Evren'i, Koçhisar'ı, Polatlı'sı hepsi hizmet bekliyor. Bu ilçelerin her biri, bir il büyüklüğünü aştı. Çubuk ve Kazan'ı Etimesgut'u, Sincan'ı düşünün. Buraların siyaseten temsil edilmediği bir Ankara olabilir mi?

Ankara'nın açlığı var, kültüre açlığı var, sanata açlığı var. Düşünün Cumhuriyet bir opera binası yapmış, Büyük Tiyatro diyoruz. Operayı orada oynarız, tiyatroyu orada oynarız, baleyi orda oynarız. Başka amaçlar için kullanırız aynı salonu. Eski Sovyet başkentlerine gidin; her başkentte bizim Büyük Tiyatro ebatında veya ondan daha büyük 7-8 tane salon olduğunu görürsünüz. Bir konser salonu, Cumhurbaşkanlığı Senfoni Salonu, Cumhurbaşkanlığı ödeneğiyle 2001-2002 yılında tamir edildi. Sıvaları dökülüyordu, o haldeydi. Şimdi MEB Şura Salonu için teşekkür etmek lazım. Sevda Cenap Ant Müzik Vakfı Başkanı olan dostumuz kendi gayretleriyle, el emeğiyle göz nuruyla o binayı yaptı. Adamın elinden binayı aldılar. Kullanımı için belki de para alıyorlar. Örneğin Ankara Müzik Festivali için. Yani adamın elinden aldılar binayı. O yaptı o binayı.

Ankara Dosyası

Ankara'da kültüre, sanata dönük çok büyük boşluk var. İş adamları, sanat çevreleri, sanat adamları, kültür adamları Ankara'dan kaçıyor. Ankara'da bu işleri destekleyen bir mali yapı yok. Müzik Festivalini düzenleyen kızlar, kızcağızlar, sponsorluk için gidiyorlar. "Yav ne işiniz var Ankara'da müzik festivali yapıyorsunuz" diyorlar. 30.su yapıyor şimdi zan- nediyorum. Ankara Müzik Festivali dünya literatüründeki bir müzik festivalidir. Nisan ayında yapılır biliyorsunuz. Türki- ye'de İstanbul Müzik Festivali'nden sonra ikincisidir ve çok büyük bir organizasyondur. Malesef sponsorluk, destekler falan hepsi kesildi, budana budana Ankara içi bir festival haline geldi. Uluslararası bir müzik festivaliydi. Yani bunlara acıyarak bakıyoruz. Bütün başkentler ilerler ama Ankara maalesef Cumhuriyet'ten bu tarafa getirilen bir başkent olma özelliğini taşıyor. Bu üzücü bir durum. Nüfusu artıyor ama şişiyor. Her şişme büyüme değildir. Şişkinlik patlar, Ankara da patlıyor. Süratle köylüleşiyor, süratle kötüleşiyor. Yani lafa geldik mi milli mücadeleyi anlatırken kasabadan şehri doğurduk deriz. Ama şehri kasabadan beter hale getiriyoruz. Kültür ve sanat manasında maalesef durum bu. Sa- nayi, ekonomi manasında da aynı şeyler var. Ankaralı ürettiği kadar, tüketmeyen bir durumda. Gayrı safi milli hasılaya Ankaralının katkısıyla o pastadan aldığı pay son derecede ekside olan bir ilimizdir Ankara.

Bir röportajınızda (12 Aralık 2012- Milliyet Ankara- Ali İnandım) Ankara Kalesi'nde doğduğunuzu, oralarda büyüdüğünüzü belirtmişsiniz. Hatırladığınız eski kaleyle şu anda ki kaleyi kıyaslarsanız ya da Ankara'yı genel olarak, Hergele Meydanı dediniz, oraları kıyaslarsanız, şu anda ne görüyorsunuz?

Hergele Meydanı'nın ilk halini ben bilmem. Tabi biz oraya Gazi Lisesi'nde okumaya gittiğimizde Hergele Meydanı'yla tanıştık. Bir rivâyettir; Hergelen Meydanı olduğuna dair. Ama "hergele" tabirinin doğru olduğuna inanıyorum. "Hergelen" de olabilir. Şunun için; Ankara'nın bütün geleni geçeni oradan gelir geçermiş o zamanlar. Gazi Lisesi'nin arkasından Gençlik Parkı'na kadar uzanan alan bir kırsal alan, orada hayvan pazarı kurulmuş. Büyük ticaret yürütülmüş. Hay- vancılık o zaman Ankara'da çok ileri. Dünyanın bütün tiftik ticaretini bir zaman elinde tutan Ankara'dan bahsediyoruz.

Ankara talihsiz bir şehirdir, büyük yangınlar atlatmıştır. 1900'lü yılların evvelinde büyük bir yangın çıkıyor. 1917'de ve 1927-1928 yıllarında da büyük bir yangın geçiyor. Bütün bu yangınlar Ankara'yı perişan etmiş. Ama Ankara yokluklar içerisinde, bu kadar sıkıntılar içerisinde olan bir şehir olmasına rağmen değişik bir insan yapısına sahip. Bir kere büyük bir vatansızlık duygusuna sahip bir şehir. Milli mücadeleye neredeyse dilinden, dışından, elinden, cebinden artırdığı parayı finansman olarak veren bir şehir. Bu çok önemli. Ankaralının yapmış olduğu mali yardım ve destek olmasaydı milli mücadele neyle yapılacaktı. Yani Mustafa Kemal ve arkadaşları, Heyet-i Temsiliye geldiğinde Keçiören'den son- ra direksiyon binasına geliyorlar, direksiyon binasında yokluk var. Meşhur hikaye; Ankara Müftüsü ziyarete geliyor, bir gayme getiriyor. Müftü Rifat Börekçi hazretleri, keyfinden Mustafa Kemal "Bir kahve yapın da içelim" diyor. Şeker yok, şeker olmadığı için Müftü Hoca, şekerli veya orta kahve değil sade kahve filan yani. Bu meşhur hikaye. Heyet-i Temsiliye'nin para pul işlerine bakan Mazhar Müfit, akşam -biz kıyye deriz- üçer pırzola çıkarıyor. Mustafa Kemal diyor ki; "Çok lüks olmadı mı bu masa" diyor. "Ama paşam günlerdir bulgur çorbasına talim ediyoruz, bugün pırzola yiyelim. Tekrar bulgur çorbasına devam ederiz" diyor. Çanakkale'de, cepheye ne yiyorsa asker, Keçiören'de direksiyon binası da aynı şeyi yiyor. Milli mücadelenin karargahı öyle bir yokluk içinde. Şimdi o günlerden bugünlere gelmiş bir Ankara.

Hergele Meydanı öyle bir meydan, Gazi Lisesi öyle bir alan. Kale ile ilgili çok entersan, geçenlerde kaleye gidecek oldum. Eski Washington Restoran'ın önü, orada 14. Yüzyıldan kalma bir cami vardır. Caminin hemen önüne bir havuz yapmışlar, lüks. 2000 yıllık kaleye tarihi katlederek eski eserler kanunuyla nasıl buraya bir havuz yapılır anlamak müm- kün değildir. İzin alınmamıştır. Eski Eserler Kurulu'na izin var mı diye sordum. İzin de alınmamış. Böyle bir keyfilik yaşan- mamalıdır. Kale böyle bir yerdi. Çocukluğumdan hatırlıyorum. Samanpazarı'nda bizim evin hemen yanında havraya inilirdi, sinagog vardı Yahudi Mahallesi'ne inilirdi. Bizim evin hemen önü, Ankara'nın en eski eczanesi Merkez Eczanesi ve Merkez Postahanesiydi. Bizim ilçenin adı da merkezdi, merkez ilçeydi. Babaannem nasıl bir lükslük içindeyse biz merkez ilçedeniz diye çok övünürdü. Altındağlıları ve Altındağ ilçesini sevmezdi. Sonra merkez ilçeyi fes ettiler ve bizim nüfus kağıtlarımız Altındağ oldu. Babaannem çok hayıflandı Altındağlı olduk diye. Yani Altındağ'ı küçümseyen bir Ankaralılık vardı.

Bir felaket daha mesela, Altındağ Belediyesi'nin binası. Ankara'da yaşanan en büyük felaketlerden birisidir. Eskişehir yolunda yıktılar, demir pudrelliği, o ayrı bir felaketti. Keçiören'de imar yapısı bile olmayan kule var, belediyece dikilmiş. Bunlar Ankara'nın felaketleri, imar hataları ama olmuş bir kere.

Tam Samanpazarını çıkarken bir büfe vardı. Büfenin hemen üstünde üçgendir o, bir taraf Hamamönü'ne bir taraf ka- leye çıkan yol. O üçgenin orda darağacı bulunurdu. Çocukluğumuzda idam seyrederdik. Kara Ali gelirdi, adam asardı. Sabah hava ağarırken, o gece heyecanla otururduk, giderdik orda idam seyrederdik. Kalede akrabalarımız vardı. Onla- rın oturulmakta olan evleri vardı. Şimdi kalede oturan Ankaralı nesilden kalan insanlar maalesef kalmadı. Kale boşal- dı. Dışarıdan taşradan gelen insanlar yerleşti. Biz kalede 10-11 yıl kale başkanlığımız süresince hep kalenin trafikten arındırılması gerekmektedir. En azından içkaleye hiç bir şekilde araç sokulmaması gerektiğini, mümkünse Samanpazarı ile Anadolu Medeniyetleri Müzesi arasına trafiğin tamamen kapatılmak suretiyle Side'de olduğu gibi veya Belçika'da Bruge var mesela. Bruge'e arabayla giremezsiniz. Biz Suriye kadar mı kötüyüz, Halep kadar mı kalemizi organize ede- meyiz. İçkalenin içinde eski, yıpranmış, kayda değmez binaların yıkılması, korunmaya değer binaların korunur hale getirilmesi, restorasyonu ve turizme açılması diye savunduk.

Şimdi Altındağ Belediyesi'yle Büyükşehir Belediyesi arasında bir takım sıkıntılar var. Altındağ Belediyesi, bir tane res-

toran işletmecisine gelir. Zaten adamların işi gücü çok iyi değil, zaten zar zor kıt kanaat geçiniyor. Orada mesleklerin korunması lazım. Üç tane kalaycı kalmış, bunu sübvansedeceksin. Yapacak bir şey yok yani. Yoksa o kalaycı gider, bir daha Ankara'da kalaycıyı nerde bulacaksın. Başka dükkanlar var, bitmeye yüz tutan. Kaşık yapıyor, tahta yapıyor, başka işçilikler var. Bunların korunması lazım. Antikacılar çok para kazanmıyor ki. Büyük antikacılar kazanıyor. Ama orada küçük küçük antika işi yapan dükkanlar var, onların korunması lazım. Başka meslekler, bakırcılar. Bakırcıların korunması lazım. Fakat maalesef korumaya yönelik, muhafazaya dönük bir çalışma ve gayrette yürümüyor, yürütülüyor.

Ben Ankara'yı Kale ve Kale çevresi olarak görmemek gerektiğini düşünüyorum. Yani Kale merkez olmak üzere Hamamönü, Samanpazarı, aşağıda Işıklar Caddesi tarafı, Hacı Bayram çevresi ve Hamamönü'ndeki tarihi evler, Karacabey Hamamı'nın arkası, buralarda çok büyük tarihi değerler olduğuna inanıyorum. Eski Ankara'yı "old city" diye ayırt edip buraların mutlaka korunması gerektiğine inanıyorum. Bunun mücadelesini vereceğiz, söyledik, söylüyoruz. Ama bizim ne kadar duyulur, ne kadar tepki alır, ne kadar etkisi olur onu bilemiyoruz. Ama inşallah dediklerimiz ses getirir.

Peki Şevket Bey, bir Ankaralı olarak Ankara'nın simgesini sorsam ne cevap verirsiniz? Ankara tavşanı mıdır, keçisi midir, kedisi midir?

Tavşan, keçi, kedi, güvercin, takla güvercini çok meşhur. Bunlar tabiki üstüne cepken giydirilmiş bir gözü değişik renkli "Van Kedisi" değil. Onu da yaptılar. Ankara'nın çiğdemi meşhur. Şimdi biz Ankara Üniversitesi Ankara Araştırmaları Merkezi'nde Ankara ilçelerine dönük olarak, Ankara Üniversitesi'nin Ziraat Fakültesi veya Eczacılık Fakültesi öğretim üyelerinin de katkısıyla ki buna her üniversite açıktır, her üniversiteden aynı çalışmaları ve katkıları bekliyoruz. Korunması gereken endemik bitkiler çalışması yürüttüyoruz. En son Ayaş'a gittik. Ayaş'ta tespit ettiğimiz bitkiler var. Onların korunmasına yardımcı olmak için belediyeler de bu işe katkıda bulunmalı. Orman Bakanlığı'nın ilgili bir birimi var. Onlarla da işbirliği yapıyoruz. Ankara'nın endemik bitkilerinin korunması da çalışmalarımız içinde böyle şeyler yapıyoruz, Ankara'nın simgesi her halde ne olduğunu belediyenin de anlatamadığı o amblem değil. O amblem bir kere Ankara'nın simgesi olamaz. İlla bir simge diye simge koyarsanız ve camiyle bunu ifade ederseniz bunu siyaset yaparken de söyledim, çok tepki aldım. Ankara İslamik bir kent değil ki. Bursa değil, Sivas değil çifte minare koysanız, Bursa değil Ulu Camiyi koysanız, Konya değil Mevlana türbesini koysanız. Ankara'da Ankara'yı simgeleyen bir illaki camiye dönük bir yapı koyarsanız Hacı Bayram'ı koyun. Yani tepesi acayip şekillendirilmiş, ne idüğü belirsiz bir amblemle Ankara temsil edilmemeli.

Bir çalışma da o mesela, Hacı Bayram. UNESCO, korunması gereken değerler konusunda arkadaşlarımız epey çalışıyorlar şimdi. Julianos Mabedi ile birlikte Hacı Bayram'ın bir medeniyet sembolü. Oradaki Latin alfabesiyle yazılı kitabe tüm dünya literatüründe geçerliliği olan bir belge. O belge ile birlikte mesela Hacı Bayram Camii'nin bir bütünlük halinde dünya kültür mirasına sunulması için çalışılıyor, bizler çalışıyoruz. Ankara'nın amblemi ne olur bilemiyorum ama bu olmaz. Ankara Kalesi olabilir. Ankara Kalesi bütün ihtişamıyla orada. Meclis var, meclis olur. Hitit de malum ama Hititler Ankara için çok şey değil. Hitit de Çorum için geçerli. Ben tarihçi değilim ama Ankara'da Hitit gibi çeşitli uygarlıklar var. Ankara Bizans ve Doğu Roma İmparatorluğu'nun bir şehri, çok önemli bir şehir. Yani bir yeri kazıyorsunuz Bizans çıkıyor. Bir yeri kazıyorsunuz Roma çıkıyor. Bundan gocunmamak lazım. Yahudi'nin, Musevi'nin sinagogu var, ondan da gocunmamak lazım. Musevi Mahallesi olarak orayı açmak, turizme açmak, inşa etmek. Bunlardan niye çekiniyoruz anlamıyorum. Ben rasyonalist olarak söylüyorum. Roma Hamamı'nı çıkar herkes gezsin. Ankara bir turist fukarası şehri. Ankara'ya gelen turist sayısı 500 bini geçmiyor. Onlar da mecburiyetten gelenler. Mecburcu turist diyorum ben onlara; iş için geliyor, ticaret için geliyor, siyaset için geliyor, diplomatik misyon için geliyor. Ankara'da Roma Hamamı'nı gezen turist sayısı 25 bin, 30 bin değil. Anadolu Medeniyetleri Müzesi'ne giren çıkan turist sayısı 40 bin değil, yabancı turist. Yani Ankara turist fukarası bir şehir. Düşünün ki Avrupa'nın Viyana, Budapeşte gibi en küçük şehirleri kendi nüfuslarının on misli turist alır. Ankara kendi nüfusunun onda biri kadar turist almıyor. Yani bu rezalet bir şey. Bunlar Ankara'nın dertleri.

Son olarak kütüphanemize geldiğiniz için çok teşekkür ediyorum. Ankara Arşivimizi gezdiniz. Düşüncelerinizi şeref defterine yazdınız. Ankara arşivimiz ile ilgili düşüncelerinizi bizimle paylaşır mısınız?

Çok mutlu oldum. Gerçekten gurur duydum, duyuyorum. Güzel oldu. Bugün kısa bir göz atma oldu ama inşallah geniş bir zamanda daha da geniş bir şekilde gerekirse bazı konuya ilgi duyan arkadaşlarla beraber gelip bir kütüphane çalışması yapmayı istiyorum. Çok başarılı, sevinçle karşılanacak bir hadise bizim için. Yani isminin, sıfatının başında Ankara, Ankara'ya ilişkin bir şey olan her iş bizi heyecanlandırıyor. Bugün de o heyecanı Ankara kitaplığında duydum, gördüm. Üniversiteye, böyle bir gayrette bulunduğunuz için size özellikle çok teşekkür ediyorum. Kütüphane müdürüne ve tabi o kütüphanenin kurulmasına vesile olan hem rektörlüğe hem mütevellî heyete, başkana çok teşekkür etmek durumundayız Ankaralı olarak.